

Arrest

nr. 224 973 van 14 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor verzoeker, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 juli 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 30 juli 2018 om internationale bescherming. Op 17 december 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 18 december 2018 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Baro (district Rodat, provincie Nangarhar). U bent een 21-jarige man van Pashtoense origine. U volgde onderwijs tot de negende graad en hielp uw vader bij het maken van bakstenen.

Omdat uw vader oud was en uw familie arm, was u genoodzaakt tot de Afghaanse grenspolitie toe te treden. In mei of juni van 2017 begon u aan de opleiding binnen de eenheid nabij Kabul Ahad (Jalalabad stad). Na uw opleiding bleef u daar ook werkzaam en bemande u met anderen een controletoren. Op een dag hebben de Taliban de mensen van uw dorp gewaarschuwd: niemand van de dorpingen mocht voor de autoriteiten werken. Uw vader heeft u dit nieuws meegedeeld en op uw beurt heeft u dit probleem bij uw overste aangekaart. Deze kon echter niets doen voor u. Een week later hebben de Taliban een dreigbrief aan uw vader afgegeven. Toen u met verlof thuiskwam, toonde uw vader u de brief. Twee nachten later kwamen de Taliban op motorfietsen naar uw huis. Zij klopten aan en uw vader ging opendoen. Hij zei tegen de Taliban dat u daar niet was, waarna zij uw vader hebben doodgeschoten. U heeft vervolgens vanop het dak het vuur geopend op de Taliban. Enkelvoudig zouden daarbij gewond zijn geraakt. De volgende ochtend zijn uw ooms aan moeders zijde u komen opzoeken, met de mededeling dat u Afghanistan diende te verlaten.

U reisde tot België, ging zich op 30 juli 2018 aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende uw verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban geïsoleerd wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: een kopie van uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), uw politiebepaard, uw bankkaart, foto's waarop u tijdens uw functie als politieman te zien bent en de dreigbrief van de Taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u in dienst trad bij de grenspolitie en dat u naderhand omwille van uw werk voor de autoriteiten door de Taliban geïsoleerd werd. Echter dient te worden vastgesteld dat u het niet geloofwaardig maakt dat u voor de Afghaanse politie actief bent geweest.

Zo zijn uw verklaringen over uw opleiding en uw werk bijzonder vaag en algemeen.

Als het CGVS informeert naar de inhoud van de opleiding die u als beginnend politieman zou hebben genoten, zegt u louter dat u leerde hoe u moest salueren, hoe u "een kantoor moest binnengaan" en hoe u met een kalashnikov moest omgaan (CGVS, p.7). U verklaart eerst dat u één uur per week werd opgeleid, zegt vervolgens dat het één dag per week was, waarna u het toch weer over één uur heeft (CGVS, p.8). Dit is niet enkel weinig coherent, maar dat een werknemer van de grenspolitie slechts één uur per week zou worden opgeleid, is bovendien weinig aannemelijk. Over uw takenpakket bent u ook al bijzonder bondig. U zou gedurende een jaar de wacht hebben gehouden in een toren van de basis (CGVS, p.8). U zegt dat u zowel overdag als 's nachts twee uur op wacht stond. U zou nooit elders zijn geweest en hoe u de rest van uw dag invulde, blijft ook zeer onduidelijk. U zegt dat u in de toren "lag",

dat u oefeningen deed en rende (CGVS, p.9). Dergelijke vage en weinig doorleefde verklaringen kunnen geenszins overtuigen. Ook als het CGVS u de vraag stelt welke taken de grenspolitie in het algemeen heeft, geeft u een nietszeggend antwoord. U verklaart dat de grenspolitie “de grens redt”. Gevraagd waarom de grenspolitie in Jalalabad gelegerd is en welke taken zij daar uitvoert, zegt u dat zij “de grenzen beschermen”, wat eens te meer weinig concreet klinkt, en dat u uw plicht deed in de toren (CGVS, p.9). Als het CGVS opmerkt dat u niet veel lijkt te weten over de algemene werking van de grenspolitie, herhaalt u dat u uw werk in de toren deed (CGVS, p.9). Het is niet aannemelijk dat u, die een jaar voor de grenspolitie zou hebben gewerkt, dermate vage verklaringen zou moeten afleggen over uw functie en activiteiten en u niet zou kunnen duiden welke de taken van deze eenheid in Jalalabad zijn.

De documenten die uw activiteiten als politieman dienen te staven, zijn evenmin van die aard dat ze het geloof in uw beweerde profiel herstellen, integendeel. U bevestigt dat de foto's waarop u als politieman te zien bent, en waarbij u telkens nogal opzichtig poseert, op één en dezelfde dag genomen werden. Gevraagd waarom u die foto's liet maken, zegt u dat u dit “zomaar” deed, “zonder duidelijk doel”. Op de vraag of u nog andere foto's heeft die op andere momenten genomen werden, antwoordt u dat dergelijke foto's niet bestaan. Het is merkwaardig dat alle foto's op een en dezelfde dag genomen werden en dat u daarbij overigens nooit te zien bent in het bijzijn van een collega. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat u op deze foto's niet eens een officieel uniform draagt, volgens u omdat het die dag “te warm” was (CGVS, p.5). Wat betreft de politiebade, merkt het CGVS op dat dit stuk een bijzonder gefabriceerde indruk maakt. Met deze bedenking geconfronteerd, zegt u dat u eerst anderhalf jaar voor de politie zou moeten werken alvorens u een “authentieke” badge zou krijgen (CGVS, p.8). Het is echter niet aannemelijk dat u in dergelijke zwaar beveiligde omgeving met een badge als deze zou hebben gefunctioneerd, in afwachting van een “echt” document. Bovendien wijst het CGVS op het bevreemdende karakter van de informatie die op de badge vermeld wordt. Zo staat hierop geschreven dat dit een studentenkaart is en dat u in de negende klas zit. Waarom er op uw politiebade melding zou worden gemaakt van het feit dat u tot de negende graad naar school zou zijn gegaan, is volstrekt onduidelijk. U argumenteert dat de politie u niet zou hebben aangeworven als u niet negen jaar naar school zou zijn gegaan, wat voor de functie zoals u ze heeft beschreven niet aannemelijk is.

Stel dat uw activiteiten als lid van de grenspolitie niet ter discussie zouden staan, quod non, dan nog dient te worden opgemerkt dat ook uw verklaringen in verband met de zogezegde vervolgingsfeiten die daarvan het gevolg zouden zijn, evenmin kunnen overtuigen. U verklaart dat u een dreigbrief ontving en dat de Taliban jullie huis kort daarna aanvielen. Wat betreft die dreigbrief valt het op dat u weinig weet over de inhoud van het document. U zegt dat u door de Taliban bedreigd en beschuldigd werd. Zo zouden zij hebben gemeend dat u betrokken was bij een aanval van de politie tegen de Taliban, zo zegt u. Of dit ook allemaal zo vermeld staat in de dreigbrief, weet u echter niet te zeggen. U zegt dat u de inhoud van de brief niet kent en dat u deze niet gelezen heeft (CGVS, p.12). Dit is merkwaardig, te meer kan worden verwacht dat iemand die negen jaar school liep, in staat is om een brief in zijn moedertaal te lezen. Dat u niet kan lezen, zoals u beweert (CGVS, p.12), komt dan ook weinig geloofwaardig over, te meer u bijvoorbeeld wel in staat bleek een Facebook account aan te maken. Er moet dan ook besloten worden dat het feit dat u niet kan toelichten wat de inhoud is van de dreigbrief die u zou hebben ontvangen, zeer grote vraagtekens opwerpt bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met deze dreigementen.

Verder stelt u dat de Taliban 's nachts naar uw huis kwamen, waarna het tot een vuurgevecht tussen u en uw belagers zou zijn gekomen. In welke maand deze aanval zou hebben plaats gevonden (en u vervolgens het land zou hebben verlaten), kan u niet zeggen (CGVS, p.4). Het verwondert dat u dergelijke ingrijpende gebeurtenis, waarbij men nota bene ook uw vader zou hebben vermoord, niet in de tijd kan situeren. Eveneens verwonderlijk zijn uw opnieuw vage verklaringen over deze aanval. Omdat het nacht was, heeft u niet het minste idee met hoeveel de Taliban naar uw huis kwamen afgezakt (CGVS, p.23). Anderzijds geeft u aan dat u enkele van hen heeft verwond, mogelijks zelfs gedood (CGVS, p.22). Mocht dit inderdaad zo zijn, dan zou u ook hierover duidelijker verklaringen moeten kunnen afleggen. Ook al merkwaardig is dat de gewapende Taliban vervolgens op de vlucht zouden zijn geslagen. Het is niet aannemelijk dat zij in overtal naar uw huis zouden komen om er vervolgens bij het minste verweer weer vandoor te gaan.

Het vervolg van dit verhaal verbaast zo mogelijk nog meer. Hoewel u verantwoordelijk zou zijn voor het verwonden (en mogelijks ook het doden) van leden van de Taliban, blijkt uit uw verklaringen niet dat zij naderhand nog naar uw familie zijn teruggekomen, bijvoorbeeld om wraak te nemen of om te informeren

naar uw verblijfplaats. Dit is zeer opmerkelijk, te meer u nu beweert dat uw familie nog in Baro zou zijn (CGVS, p.23).

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat u uw beweerde activiteiten voor de grenspolitie en uw daaruit voortvloeiende problemen met de Taliban niet geloofwaardig heeft gemaakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoeien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening

gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent een alleenstaande volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U spreekt Pashtou, de voertaal in Jalalabad. U ging naar eigen zeggen negen jaar naar school, wat toelaat te veronderstellen dat u een geletterd persoon bent. Hoewel u geen zicht biedt op uw werkelijke activiteiten in de periode voor uw komst naar België, lijkt het gezien uw leeftijd (21 jaar oud) logisch dat u ofwel enige professionele activiteit heeft uitgeoefend, ofwel langer heeft gestudeerd dan u heeft toegegeven. Wat dat betreft, wijst het CGVS op uw Facebook vriendenlijst en op de vaststelling dat heel wat van uw vrienden hoogopgeleid blijken te zijn. Voorts kan Jalalabad u niet onbekend zijn. Hoewel het niet geloofwaardig is dat u er als lid van de grenspolitie heeft gewerkt, kan gezien de nabijheid van deze provinciale hoofdstad worden vermoed dat u de stad wel enigszins kent. Bovendien wijst het CGVS nogmaals naar uw Facebook vriendenlijst, waaruit blijkt dat u heel wat vrienden in Jalalabad lijkt te hebben. Als het CGVS u hiermee confronteert, antwoordt u dat u die mensen niet kent, vervolgens verklaart u dat u misschien maar één (of "een halve") van deze personen kent. Zelfs als u de profielfoto's van deze mensen te zien krijgt, houdt u vol dat deze u niet bekend zijn (CGVS, p.14, 15). Dit is uiteraard geheel ongeloofwaardig en doet vermoeden dat u liever geen zicht biedt op het (familiaal) netwerk waarover u in Jalalabad mogelijks kan beschikken. Dat blijkt ook als u stelt dat uw moeder en de rest van het gezin nog in Baro zouden wonen. Toen men bij de DVZ informeerde naar hun verblijfplaats, verklaarde u nog te vermoeden dat uw moeder, zussen en broers bij uw oom in Naring Bagh, een wijk van de stad Jalalabad, woonden (verklaring DVZ, vragen 13A en 17). Gevraagd om dit uit te klaren, duurt het toch wel even vooraleer u bereid bent toe te geven dat u inderdaad een oom heeft die woonachtig is in Jalalabad (CGVS, p.13, 14). Daar u eerder nog zei te vermoeden dat deze oom in Jalalabad uw familie opving, mag worden verondersteld dat hij bereid zal zijn ook u minstens tijdelijk onderdak te bieden.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over het opleidingsniveau beschikt om in een district als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u dat dit onmogelijk is omdat jullie arm zouden zijn (CGVS p.19). Gezien uw familie er blijkbaar in slaagde om binnen de 24 uur uw vertrek uit Afghanistan te regelen en u niet eens kan verduidelijken wie hiervoor betaalde of hoeveel dit alles zou hebben gekost (CGVS, p.19), kan ook aan uw beweerde armoede sterk worden getwijfeld en lijkt dit geen ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde documenten kunnen niet tot een andersluidende appreciatie leiden. Uw taskara bevestigt uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat. De bankkaart, de politiebadge en de foto's dienen uw activiteiten voor de Afghaanse autoriteiten te staven. Gezien uw verklaringen met betrekking tot die beweerde activiteiten en gezien de bemerkingen die hierboven al bij de foto's en de

badge werden geformuleerd, kan aan deze documenten slechts weinig waarde worden gehecht. Hetzelfde geldt voor de dreigbrief waarvan u de inhoud niet kon duiden. Dergelijk stuk kan uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker wijst op de door hem aangevoerde feiten en vrees en kadert deze binnen het conflict in Afghanistan. Hij benadrukt dat dit conflict in de bestreden beslissing wordt erkend. Verzoeker herhaalt dat hij ten gevolge van zijn werkzaamheden wordt gevisieerd door de taliban en wijst erop dat zijn verklaringen op dit vlak in lijn liggen met objectieve informatie. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen daarom coherent en plausibel zijn. Bovendien kan hij geen bescherming van zijn overheid krijgen. Deze heeft slechts geringe controle over de regio. Verzoeker wijst in deze op algemene informatie over de situatie in de provincie Nangarhar en betoogt *prima facie* een nood aan internationale bescherming te hebben.

Verzoeker geeft vervolgens een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Hij stelt dat hij hieraan heeft voldaan en dat hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

Bovendien meent verzoeker dat de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht niet afdoende heeft uitgevoerd omdat de motivering van de bestreden beslissing niet draagkrachtig is.

Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Indien de Raad zou oordelen dat verzoeker niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, stelt verzoeker dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft in dit kader een uiteenzetting omtrent artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 15 van de "*Kwalificatie Richtlijn*" en de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Hij betoogt vervolgens:

"In casu twijfelt de verwerende partij niet dat verzoeker afkomstig is uit een regio waar een gewelddadig conflict heerst tussen meerdere gewapende groepen, waaronder de Taliban. Objectieve informatie duidt dat de Taliban mensen als doelwit nemen die ze als ondersteuner van de regering beschouwen. Gezien van zijn werk bij de overheden wordt verzoeker door de Taliban als ondersteuner van de regering beschouwt.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar, district Rodat, dorp Baro. Zijn regio is in de oostelijke regio van Afghanistan gelegen, gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie, waar terreuraanslagen regelmatig gebeuren, en waar IS, de Taliban en de ANSF (Afghan National Security Forces) strijden (zie BBC News, « Taliban threaten 70% of Afghanistan, BBC finds », 31.01.2018, <https://www.bbc.com/news/world-asia-42863116> - stuk 4).

Geen van deze gegevens wordt in vraag gesteld of tegengesproken door verwerende partij. Ze moeten dus als vastgesteld beschouwd worden.

Sinds jaren is er een gewelddadig conflict tussen de regering en zijn ondersteuners aan de gang, en de verschillende anti regering strijdende groepen, waaronder de Taliban, waarbij in de provincie van verzoeker, Nangarhar.

Het bestaan van dit conflict wordt uitdrukkelijk erkent in de bestreden beslissing (...)

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 a), b) en/of c) van de Vreemdelingenwet.

Er bestaat bovendien geen intern vluchtalternatief voor verzoeker. We zullen er infra nog op terugkomen.

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien behoort hij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen.

In ondergeschikte orde dient hem ten gevolge, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/6, § 5, en 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat in dit kader vooreerst in op de motieven die in de bestreden beslissing ten grondslag liggen van de weigering van de vluchtelingenstatus.

Waar hem wordt verweten dat hij vaag was over zijn opleiding als politieagent, doet hij het volgende gelden:

"Ten eerste, is het opmerkelijk dat de verwerende partij geen enkele vraag heeft gesteld aan verzoeker over zijn opleiding, met uitzondering van de duur ervan. De verwerende partij heeft, bijvoorbeeld, niet gevraagd waarvoor verzoeker was opgeleid, waar zijn opleiding was, wat de identiteiten van zijn opleiders waren, ...

In die omstandigheden kan verzoeker niet worden verweten dat hij vaag was betreffende de inhoud van zijn opleiding.

Ten tweede, verklaart verzoeker dat hij effectief alleen één uur per week werd opgeleid omdat hij slechts een soldaat was. Zijn opleiding was gecentreerd op 3 punten: zelfverdediging, wapenbehandeling en politiereglementen.

Het onderzoek van de verwerende partij was minimalistisch.

Deze grief is ongegrond.

De bestreden beslissing moet minstens worden geannuleerd voor bijkomend onderzoek op dit punt."

Met betrekking tot zijn takenpakket, stelt verzoeker het volgende:

"Als verzoeker bondig was bij het uitleggen van zijn takenpakket, was dit alleen opnieuw omdat het onderzoek van de verwerende partij op dit punt wederom minimalistisch was.

Als de verwerende partij niet overtuigd was door de verklaringen van de verzoeker, moest ze hem verder ondervragen. Quod non.

De verwerende partij had bijvoorbeeld de verzoeker kunnen vragen:

- de identiteit van zijn collega's die de wacht met hem deden;*
- de manier waarop die wacht functioneerde,*
- wat waren zijn andere taken;*
- welke soorten oefeningen deed hij;*

- ...

Bovendien, legt verzoeker uit dat ze 5 in zijn team waren en dat elke in wacht stond, om de beurt en tweemaal per dag, gedurende 2u30. Hij voegt eraan toe dat hij naast zijn wacht ook moest koken, schoonmaken en praktische oefeningen moest doen. Gedurende zijn vrije tijd deed hij vaak aan sport. Het onderzoek van de verwerende partij was minimalistisch.

Deze grief is ongegrond.

De bestreden beslissing moet minstens worden geannuleerd voor bijkomend onderzoek op dit punt.”

Omtrent het aan hem verweten gebrek aan kennis over de algemene werking van de grenspolitie, laat verzoeker het volgende gelden:

“Ten eerste, heeft de verwerende partij alleen maar zes vragen gesteld aan verzoeker betreffende de grenspolitie in het algemeen (NPO, p. 9):

(...)

Het onderzoek van de verwerende partij op dit punt was duidelijk niet voldoende.

Ten tweede, heeft verzoeker geantwoord aan alle vragen die hem werden gesteld.

Als de verklaringen van de verzoeker niet genoeg precies waren volgens de verwerende partij, moest ze hem verder ondervragen. Quod non.

Deze grief is ongegrond.”

Voorts vestigt verzoeker de aandacht op de door hem neergelegde foto's en voert hij het volgende aan:

“Verzoeker legt uit dat hem en zijn collega's er niet aan gewend waren om foto's van hen te maken gedurende hun functies, daarom heeft hij geen andere foto's. Deze verklaring is redelijk gezien de aard van hun werk.

Gedurende zijn gehoord, heeft verzoeker ook expliciet verklaard de reden waarom hij alleen maar de officiële broek droeg op deze foto's en niet de complete officiële uniform (NPO, p. 5). Hij legde uit dat hij in de wachttorens werkte, uit het zicht, en dat het die dag erg heet was, reden waarom hij zijn uniformjas uittrok.

Als deze foto's echt geënceneerd waren, zoals door de verwerende partij wordt gesuggereerd, is het duidelijk dat de verzoeker ervoor zou hebben gezorgd om een volledig uniform te dragen.

Deze grief is niet relevant.”

Verzoeker stelt voorts dat hij reeds tijdens het gehoor de nodige uitleg verschaftte over zijn politiebade. Hij betoogt in dit kader als volgt:

“Hij verklaarde dat deze badge een tijdelijke badge was, reden waarom zijn kwaliteit twijfelachtig is, en dat na anderhalf jaar het definitieve badge in principe wordt overgedragen.

De jaren van scholing zijn vermeld op de badge omdat scholing een voorwaarde is om de grenspolitie te integreren.

Verzoeker betreurt het dat verwerende partij - op subjectieve wijze - zijn uitleg heeft afgewezen zonder deze uitleg te confronteren met objectieve informatie over de grenspolitie in het algemeen en de badges die aan politiemannen zijn gegeven in het bijzonder.

De uitleg van verzoeker is, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, consistent.

Deze grief is niet relevant.

De foto's en de politiebade die door verzoeker werden ingediend, zijn ten minste een begin van bewijs van zijn activiteiten als politiemann bij de grenspolitie.

Voor het overige, zegt de verwerende partij niets over de bankkaart die door de verzoeker werd neergelegd.

Ze heeft dus haar zorgvuldigheidsplicht geschonden en de bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd.”

Over de door hem ontvangen dreigbrief, voert verzoeker aan:

“De verzoeker legt uit dat hij de inhoud van de dreigbrief kende. Hij had het in het verleden gelezen. In zoverre hij het echter niet opnieuw heeft gelezen vlak voor zijn gehoor bij het CGVS, gaf hij er de voorkeur aan om niet over de inhoud van deze brief te spreken, uit angst verkeerd te zijn en dat deze fout zich tegen hem keert.”

Omtrent het incident waarbij de taliban naar zijn huis kwamen, verklaart verzoeker:

“Allereerst heeft verwerende partij de verzoeker nooit expliciet gevraagd wanneer dit incident plaatsvond (NPO, pp. 4 en 22-23). De enige vraag die aan de verzoeker werd gesteld is de datum waarop hij Afghanistan verliet.

Verwerende partij, die verzoeker daarover niet duidelijk heeft ondervraagd, kan hem niet verwijten dat hij de datum, waarop de Taliban bij zijn thuis zijn gekomen, niet kent.

Bovendien, betreffende het feit dat verzoeker het aantal Taliban die deze dag bij hem zijn gekomen niet weet, heeft hij al zijn verklaring gegeven (NPO, pp. 22-23).

Hij heeft verklaard dat het de nacht was. De zichtbaarheid was dus niet goed. Bovendien, gebeurde alles heel snel. In deze omstandigheden kon hij het aantal aanvallers niet tellen.

Voor het overige, heeft verzoeker nooit verklaard dat hij een deel van de Taliban heeft gedood. Hij zei alleen dat sommige Taliban gewond raakten. Hij is ervan overtuigd omdat hij het vuur op hen heeft geopend.

Deze grief is niet relevant."

Dat de taliban nadien niet naar zijn familie kwamen, verklaart verzoeker als volgt:

"De verzoeker verklaart dat toen zijn vader stierf, hij het hoofd van het gezin werd. De Taliban zouden na zijn vlucht uit het land geen reden hebben gehad om naar zijn familie terug te keren. Ze zouden zijn moeder, zussen of broers die nog steeds minderjarig zijn, niet kunnen aanvallen.

Hij werd persoonlijk de doelwit van de Taliban vanwege zijn werk bij de grenspolitie.

Deze grief is niet relevant."

Verzoeker gaat vervolgens in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief.

Daarbij gaat hij vooreerst in op de algemene omstandigheden in Jalalabad. Hij betoogt:

"Om de « algemene omstandigheden » in Jalalabad stad te beoordelen, waar verwerende partij van mening is dat de verzoeker zich kan vestigen, baseert ze zich op het rapport « COI Focus - Afghanistan - Veiligheidssituatie in Jalalabad » van 20 februari 2018.

Ten eerste, dient te worden geconstateerd dat dit rapport van 20 februari 2018 dateert.

In andere woorden, is dit rapport bijna 11 maanden oud.

Nochtans heeft Uw Raad al beslissingen van de verwerende partij vernietigd omwille van het feit dat haar bronnen over de veiligheidssituatie in een land of regio te oud waren gezien het feit dat ze meer dan 6 jaar oud waren:

(...)

De rechtspraak van Uw Raad is duidelijk: gezien de evoluerende veiligheidssituatie in gebieden die zijn getroffen door gewapende conflicten, zoals in casu, moeten bronnen die ouder zijn dan zes maanden worden beschouwd als niet genoeg geactualiseerd.

Zie ook in deze zin:

« (...) » (RvV, arrest n°172 390 van 26.07.2016)

Zie ook arresten n°165.615 et n°165.616 van 12 april 2016 betreffende de COI focus over de veiligheidssituatie in Bagdad van 6 octobre 2015.

Ten tweede, moet er echter opgemerkt worden dat verzoeker een veel genuanceerdere lezing van de beschikbare objectieve informatie heeft en dat recente informatie aantoon dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, een verwijzing van de verzoeker naar Jalalabad ondenkbaar is.

Het is belangrijk om de aandacht van Uw Raad te vestigen op het feit dat Cedoca zelf erop staat dat de COI focus « Afghanistan: veiligheidssituatie in Jalalabad » niet als volledig kan worden beschouwd zowel vanwege het gebrek aan toegankelijkheid van gebieden en gemeenschappen vanwege het conflict, als vanwege methodologische beperkingen. Door de beperkte toegankelijkheid van de door het conflict geaffecteerde gebieden en gemeenschappen kunnen journalisten en verslaggevers vaak geen gedetailleerd verslag uitbrengen over deze regio's. (COI focus « Afghanistan: veiligheidssituatie in Jalalabad » van 20.02.2018, p. 3).

Hierover, stelde de vorige COI Focus « Afghanistan: Situation sécuritaire à Jalalabad » van 9 juni 2017:

(...)

De laatste COI focus « Afghanistan: Situation sécuritaire à Jalalabad » van 20 februari 2018 stelt ook:

(...)

Er moet ook aan worden herinnerd dat ISIS onlangs een sterke aanwezigheid in Afghanistan heeft gevestigd.

In het licht van deze informatie, kan het niet geldig aannemen dat de « algemene voorwaarden » die gelden in Jalalabad voldoende beveiligd zijn en dat er een intern vluchtalternatief is in Jalalabad voor verzoeker. Artikel 48/5, lid 3, van de wet van 1980 kan in dit geval niet van toepassing zijn.

De verzoeker, afkomstig uit de provincie Nangarhar, die door de verwerende partij op geen enkele manier in twijfel wordt getrokken, moet een subsidiaire bescherming krijgen."

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn persoonlijke omstandigheden. Hij wijst op wat in de richtlijnen van UNHCR inzake de toepassing van het intern vestigingsalternatief wordt gesteld en betoogt vervolgens:

“Volgens het standpunt van UNHCR, om van een intern vluchtalternatief te kunnen spreken, is een kwalitatief alternatief vereist. Nadat het relevante karakter van het intern beschermingsalternatief werd onderzocht (toegankelijkheid, en om de vervolging er vermeden worden), dient eveneens de redelijkheid van de verwachting zich er te vestigen geanalyseerd te worden. De Commissaris dient dit onderzoek te doen, en te bewijzen dat de er een redelijk en toegankelijk intern vluchtalternatief voor verzoeker bestaat.

UNHCR geeft bepaalde indicaties voor de concrete invulling van de redelijkheid van de intern vluchtalternatief (de feitelijke leefbaarheid, waaronder praktische beschikbaarheid van fundamentele rechten, behoorlijke socio-economische levensomstandigheden, voorzienbaarheid en duurzaamheid van het alternatief):

“(…)”

Het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV), in zijn rapport « Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielprocedure », herhaalt dat aanbevelingen van UNHCR benadrukken het uitzonderlijk karakter van het intern beschermingsalternatief in Afghanistan gezien de algemene humanitaire context van dit land:

(…)

Trouwens, benadrukt UNHCR de bijzondere kwetsbaarheid van IDP's en het feit dat veel terugkeerders uit het buitenland in een gelijkaardige situatie als die van IDP's terechtkomen.

(…)

De hierboven geschetste algemene context waarin terugkeerders uit het buitenland terechtkomen, toont aan dat de Commissaris bij het vaststellen van een intern vluchtalternatief de nodige voorzichtigheid uitoefenen dient.

In casu, heeft verzoeker expliciet gezegd dat hij geen enkele familie in Jalalabad heeft. Alle leden van zijn gezin wonen in Baro (NPO, pp. 10 en 13).

De verwerende partij is van mening dat een onderzoek van de Facebook vriendenlijst van verzoeker aantoonde dat heel wat van zijn vrienden hoogopgeleid blijken te zijn en dat heel wat van zijn vrienden in Jalalabad lijkt te wonen.

Ten eerste, zou verzoeker herhalen dat Facebook een gigantische sociaal netwerk is waarop de gebruikers kunnen alles en nog wat op hun account schrijven. De informatie op Facebook kan niet als waarheidsgetrouw worden beschouwd.

Ten tweede, legt de verzoeker uit dat er onder zijn Facebook contacten, zijn er sommige die hij helemaal niet kent, zijn er anderen die alleen kennissen zijn en zijn er sommigen die zijn vrienden zijn. De meeste van zijn Facebook contacten zijn louter kennissen die uit zijn geboortedorp komen en soms zijn vertrokken. De meeste van deze personen zijn dus personen op wie de verzoeker niet zou kunnen rekenen als hij naar zijn land van herkomst zou moeten terugkeren.

De analyse van de verwerende partij is niet pertinent.

Bovendien, vermeldt UNHCR dat:

(…)

Inderdaad, het enkel vermoeden van het bestaan van een sociaal netwerk in de plaats van hervestiging is niet voldoende om tot het bestaan van een intern vluchtalternatief te besluiten. Er dient onder andere vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn die ook effectief steun kunnen en willen bieden:

(…)

In casu, de verwerende partij die suggereert dat de verzoeker hulp zou kunnen krijgen van zijn Facebook netwerk die in Jalalabad woont, doet slechts een speculatie, in tegenstelling tot de guidelines van de UNHCR. De verzoeker kent de meerderheid van zijn Facebook contacten niet, hoogstens zijn ze slechts kennissen.

Vervolgens, menen we dat de verwerende partij geen bruikbare informatie bijbrengt over het werkaanbod, toegang tot huisvesting en andere basisrechten in Jalalabad. Deze informatie is nochtans noodzakelijk om de redelijkheid van het intern beschermingsalternatief te bepalen, om rekening te houden met de individuele omstandigheden van de zaak.

Rapporten bevestigen trouwens dat het werkaanbod voor terugkerende Afghanen zeer beperkt en precaire is.

De International Labour Organisation vermeldt bijvoorbeeld:

(…)

Over de algemene economische situatie duidt de ILO aan dat:

(…)

Hierover, stelde de vorige COI Focus « Afghanistan: Situation sécuritaire à Jalalabad » van 9 juni 2017:

(…)

De laatste COI Focus « Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad » van 20 februari 2018, die in het administratief dossier is, voegt toe:

(...)

Met andere woorden, uit deze informatie blijkt dat de banenmarkt in Jalalabad verzadigd is vanwege de overvloed aan arbeiders na de recente doorverwijzing van duizenden Afghaanse vluchtelingen uit Pakistan. Bovendien verdubbelde de huurprijs in één jaar.

Voor het overige, voegt de laatste COI Focus van 20 februari 2018 eraan toe dat de stad Jalalabad ernstige problemen ondervindt met betrekking tot het vervoer van elektriciteit, wat een negatief effect heeft op de veiligheidsomstandigheden en de ontwikkeling van de stad:

(...)

Uit deze informatie blijkt dat de infrastructuur die nodig is voor de basisbehoeften - werkgelegenheid, huisvesting en gezondheid - grotendeels worden ondermijnd in Jalalabad, in tegenstelling tot wat de UNHCR voorstaat. In dit verband moet eraan worden herinnerd dat verzoeker geen professionele ervaring heeft. De risico's voor hem om dit tekort aan werkgelegenheid te ondervangen - en dus niet in staat te zijn om zich te legeren in afwezigheid van geld - zijn des te belangrijker met betrekking tot dit volledige gebrek aan ervaring.

We benadrukken dus dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker hem geen redelijk vestigingsalternatief in Jalalabad aanbieden, in tegendeel tot wat werd beweerd door de Commissaris.

Ten gevolge menen we dat de beweerde intern vluchtalternatief van verzoeker in Jalalabad niet redelijk is, en dat de verwerende partij de redelijkheid van de intern vluchtalternatief niet bewijzen heeft, meer bepaald gezien het bijzonder profiel van verzoeker.

Zoals uitgelegd en supra gemotiveerd, menen we ook dat Jalalabad niet veilig is.

Daarvoor dient verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden."

Verzoeker stelt nog dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet met de vereiste objectiviteit zijn verklaringen en de beschikbare informatie behandelde.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van 30 augustus 2018 (stuk 3), de richtlijnen van UNHCR inzake de toepassing van het intern vestigingsalternatief (stuk 5) en informatie van de BBC, van het BCHV en van de ILO (stukken 4, 6 en 7) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Als bijlage bij de verweernota van verwerende partij van 7 augustus 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 4) worden het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018, p. 1-24 en 111-118, en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018, p. 71-77, 87 en 98-110, als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.3. Op 13 juni 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, de COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 25 februari 2019, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 1-68 en 195-201, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-24 en 111-118, en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77, 87 en 98-110 (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele

omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat hij voor de Afghaanse politie actief is geweest, omdat (B) ook zijn verklaringen in verband met de zagezegde vervolgingsfeiten die daarvan het gevolg zouden zijn niet kunnen overtuigen, en omdat (C) hij in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette

doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het tweede middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker stelt Afghanistan te hebben verlaten omdat hij omwille van zijn beroepswerkzaamheden als politieagent problemen zou hebben gekend met de taliban ten aanzien van wie hij een gegronde vrees voor vervolging zou (dienen te) hebben.

Aan verzoekers beweerde tewerkstelling voor de Afghaanse grenspolitie kan echter niet het minste geloof worden gehecht.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht als volgt gemotiveerd:

“Als het CGVS informeert naar de inhoud van de opleiding die u als beginnend politiemann zou hebben genoten, zegt u louter dat u leerde hoe u moest salueren, hoe u “een kantoor moest binnengaan” en hoe u met een kalashnikov moest omgaan (CGVS, p.7). U verklaart eerst dat u één uur per week werd opgeleid, zegt vervolgens dat het één dag per week was, waarna u het toch weer over één uur heeft (CGVS, p.8). Dit is niet enkel weinig coherent, maar dat een werknemer van de grenspolitie slechts één uur per week zou worden opgeleid, is bovendien weinig aannemelijk.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Uit de voormelde passage uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker weldegelijk duidelijk en meermaals werd gevraagd naar de inhoud van zijn opleiding. Nadat hij deze vraag initieel trachtte te ontwijken, kwam hij vervolgens niet verder dan bijzonder vaag aan te geven dat hij leerde hoe hij moest groeten, een kantoor moest binnengaan en met een Kalasjnikov moest omgaan. Voor het incoherente karakter van zijn verklaringen over de duur en de intensiteit van zijn opleiding, biedt verzoeker geen verklaring. Hij beperkt zich er in het tweede middel namelijk toe te bevestigen dat hij slechts één uur per week werd opgeleid. In dit kader treedt de Raad de commissaris-generaal bovendien bij waar deze oordeelt dat het, gelet op de gevoelige aard van verzoekers beweerde beroep en het belang van het goed functioneren van de Afghaanse politiediensten in een conflictueuze situatie, niet geloofwaardig is dat rekruten slechts één uur opleiding per week zouden genieten en dat zij niet intensiever zouden worden opgeleid.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende gesteld:

“Over uw takenpakket bent u ook al bijzonder bondig. U zou gedurende een jaar de wacht hebben gehouden in een toren van de basis (CGVS, p.8). U zegt dat u zowel overdag als 's nachts twee uur op wacht stond. U zou nooit elders zijn geweest en hoe u de rest van uw dag invulde, blijft ook zeer onduidelijk. U zegt dat u in de toren “lag”, dat u oefeningen deed en rende (CGVS, p.9). Dergelijke vage en weinig doorleefde verklaringen kunnen geenszins overtuigen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Geheel ten onrechte tracht hij in het tweede middel zijn uiterst vage verklaringen toe te schrijven aan de vraagstelling op het CGVS. Uit de betreffende passage in de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat aan verzoeker weldegelijk herhaaldelijk en in duidelijke bewoordingen werd gevraagd wat zijn precieze takenpakket was en wat hij in de basis buiten dit takenpakket deed. Uit de antwoorden die verzoeker verstreekte, blijkt daarbij genoegzaam dat hij niet bij machte bleek om zijn takenpakket en dagdagelijkse bezigheden in de basis ook maar enigszins op spontane en doorleefde wijze te schetsen.

Bijkomend kan in het kader van het voorgaande overigens worden vastgesteld dat verzoeker niet alleen uiterst vage, doch eveneens manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn taken bij de grenspolitie. Zo zei hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ): *“Ik werkte als bewaker in een toren. Ik heb ook professoren begeleid in het bataillon”* (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 15, verklaring DVZ, nr. 12). Blijkens zijn verklaringen bij het CGVS zou verzoeker echter duidelijk nooit andere taken hebben uitgevoerd dan het bewaken van de toren (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9). De geloofwaardigheid van verzoekers vermeende activiteiten voor de grenspolitie wordt eveneens ondermijnd doordat hij de namen van slechts een handvol leidinggevenden op de basis kon geven en doordat hij zelfs niet bij benadering bleek te kunnen aangeven hoeveel mensen er op de basis werkzaam waren (*ibid.*, p. 22).

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Ook als het CGVS u de vraag stelt welke taken de grenspolitie in het algemeen heeft, geeft u een nietszeggend antwoord. U verklaart dat de grenspolitie “de grens redt”. Gevraagd waarom de grenspolitie in Jalalabad gelegerd is en welke taken zij daar uitvoert, zegt u dat zij “de grenzen beschermen”, wat eens te meer weinig concreet klinkt, en dat u uw plicht deed in de toren (CGVS, p.9). Als het CGVS opmerkt dat u niet veel lijkt te weten over de algemene werking van de grenspolitie, herhaalt u dat u uw werk in de toren deed (CGVS, p.9). Het is niet aannemelijk dat u, die een jaar voor de grenspolitie zou hebben gewerkt, dermate vage verklaringen zou moeten afleggen over uw functie en activiteiten en u niet zou kunnen duiden welke de taken van deze eenheid in Jalalabad zijn.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te weerleggen of te ontcrachten. Opnieuw tracht hij zijn opvallend vage verklaringen ten onrechte af te schuiven op het CGVS en de vraagstelling die daar werd gebezigd. Uit de aangehaalde passage in de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat aan verzoeker duidelijk gevraagd werd welke de taken van de grenspolitie waren en welke taken en opdrachten de grenspolitie in Jalalabad exact vervulde. Verzoeker bleek in dit kader niet in staat om verder te komen dan de voormelde, weinig zeggende antwoorden. Vervolgens uitdrukkelijk geconfronteerd met het feit dat hij niet veel wist over de activiteiten en de algemene werking van de grenspolitie, kwam verzoeker niet verder dan te stellen: *“Ik deed mijn werk in de toren”*. Aldus blijkt weldegelijk duidelijk dat verzoeker een frappant gebrek aan kennis vertoonde omtrent de werking en de activiteiten van de grenspolitie.

De door verzoeker neergelegde foto's en politiebade kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen. Deze redenen worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De documenten die uw activiteiten als politiemann dienen te staven, zijn evenmin van die aard dat ze het geloof in uw beweerde profiel herstellen, integendeel. U bevestigt dat de foto's waarop u als politiemann te zien bent, en waarbij u telkens nogal opzichtig poseert, op één en dezelfde dag genomen werden. Gevraagd waarom u die foto's liet maken, zegt u dat u dit “zomaar” deed, “zonder duidelijk doel”. Op de vraag of u nog andere foto's heeft die op andere momenten genomen werden, antwoordt u dat dergelijke foto's niet bestaan. Het is merkwaardig dat alle foto's op een en dezelfde dag genomen werden en dat u daarbij overigens nooit te zien bent in het bijzijn van een collega. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat u op deze foto's niet eens een officieel uniform draagt, volgens u omdat het die dag “te warm” was (CGVS, p.5). Wat betreft de politiebade, merkt het CGVS op dat dit stuk een bijzonder gefabriceerde indruk maakt. Met deze bedenking geconfronteerd, zegt u dat u eerst anderhalf jaar voor de politie zou moeten werken alvorens u een “authentieke” badge zou krijgen (CGVS, p.8). Het is echter niet aannemelijk dat u in dergelijke zwaar beveiligde omgeving met een badge als deze zou hebben gefunctioneerd, in afwachting van een “echt” document. Bovendien wijst het CGVS op het bevreemdende karakter van de informatie die op de badge vermeld wordt. Zo staat hierop geschreven dat dit een studentenkaart is en dat u in de negende klas zit. Waarom er op uw politiebade melding zou worden gemaakt van het feit dat u tot de negende graad naar school zou zijn gegaan, is volstrekt onduidelijk. U argumenteert dat de politie u niet zou hebben aangeworven als u niet negen jaar naar school zou zijn gegaan, wat voor de functie zoals u ze heeft beschreven niet aannemelijk is.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met de loutere herhaling van de verklaringen die hij reeds eerder over de neergelegde documenten aflegde, doet hij geen afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen.

Waar verzoeker in het kader van het voorgaande in het tweede middel de aandacht nog vestigt op de door hem neergelegde bankkaart, kan voorts worden opgemerkt dat aan dit stuk geen bewijswaarde kan worden gehecht. Dat verzoeker zich ter adstrucie van zijn vermeende beroepsactiviteiten reeds bediende van een bijzonder dubieuze politiebade, werpt namelijk eveneens een zware smet op de bankkaart die hij ter staving van diezelfde beroepsactiviteiten neerlegt. Bovendien is het markant dat op de bankkaart, hoewel daartoe duidelijk de ruimte en vermelding is voorzien, geen geldigheidslimiet vermeld wordt. Voorts blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is en dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met allerhande documenten (adm. doss., stuk 13, map met ‘landeninformatie’, COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 21 november 2017 (update)). Ook dit relateert de bewijswaarde van dit stuk. Hoe dan ook kan worden opgemerkt dat uit de vermeldingen op de bankkaart op generlei wijze kan worden afgeleid dat verzoeker tewerkgesteld zou zijn geweest bij de Afghaanse grenspolitie in Jalalabad. Verzoeker biedt hierover niet de minste toelichting.

Zelfs indien aan verzoekers voorgehouden beroepsactiviteiten voor de Afghaanse grenspolitie geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat zijn vluchtrelaas en problemen iedere geloofwaardigheid ontberen.

Omtrent dit relaas en deze problemen wordt in de bestreden beslissing namelijk met recht als volgt gemotiveerd:

“Stel dat uw activiteiten als lid van de grenspolitie niet ter discussie zouden staan, quod non, dan nog dient te worden opgemerkt dat ook uw verklaringen in verband met de zogezegde vervolgingsfeiten die daarvan het gevolg zouden zijn, evenmin kunnen overtuigen. U verklaart dat u een dreigbrief ontving en dat de Taliban jullie huis kort daarna aanvielen. Wat betreft die dreigbrief valt het op dat u weinig weet over de inhoud van het document. U zegt dat u door de Taliban bedreigd en beschuldigd werd. Zo zouden zij hebben gemeend dat u betrokken was bij een aanval van de politie tegen de Taliban, zo zegt u. Of dit ook allemaal zo vermeld staat in de dreigbrief, weet u echter niet te zeggen. U zegt dat u de inhoud van de brief niet kent en dat u deze niet gelezen heeft (CGVS, p.12). Dit is merkwaardig, te meer kan worden verwacht dat iemand die negen jaar school liep, in staat is om een brief in zijn moedertaal te lezen. Dat u niet kan lezen, zoals u beweert (CGVS, p.12), komt dan ook weinig geloofwaardig over, te meer u bijvoorbeeld wel in staat bleek een Facebook account aan te maken. Er moet dan ook besloten worden dat het feit dat u niet kan toelichten wat de inhoud is van de dreigbrief die u zou hebben ontvangen, zeer grote vraagtekens opwerpt bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met deze dreigementen.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Integendeel, in het verzoekschrift legt hij verklaringen af die de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnen. Waar hij heden in het tweede middel van het verzoekschrift beweert dat hij de brief in het verleden wel had gelezen, blijkt uit zijn voormelde verklaringen bij het CGVS namelijk duidelijk het tegendeel. Bijgevolg legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de vraag of hij de dreigbrief las. Nog los daarvan, mocht bovendien weldegelijk worden verwacht dat verzoeker zich met het oog op en in het kader van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS terdege zou hebben geïnformeerd over de inhoud van de dreigbrief, zeker indien hij de inhoud hiervan niet (meer) kende. Redelijkerwijze mag immers worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming de nodige interesse vertoont in en zich informeert over de documenten die hij zelf aanreikt ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming. Dat verzoeker naliet zich te informeren over een document dat een dermate cruciaal element in zijn relaas vormt, getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn zelfverkleerde vrees voor vervolging.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende gesteld:

“Verder stelt u dat de Taliban 's nachts naar uw huis kwamen, waarna het tot een vuurgevecht tussen u en uw belagers zou zijn gekomen. In welke maand deze aanval zou hebben plaats gevonden (en u vervolgens het land zou hebben verlaten), kan u niet zeggen (CGVS, p.4). Het verwondert dat u dergelijke ingrijpende gebeurtenis, waarbij men nota bene ook uw vader zou hebben vermoord, niet in de tijd kan situeren. Eveneens verwonderlijk zijn uw opnieuw vage verklaringen over deze aanval. Omdat het nacht was, heeft u niet het minste idee met hoeveel de Taliban naar uw huis kwamen afgezakt (CGVS, p.23). Anderzijds geeft u aan dat u enkele van hen heeft verwond, mogelijks zelfs gedood (CGVS, p.22). Mocht dit inderdaad zo zijn, dan zou u ook hierover duidelijker verklaringen moeten kunnen afleggen. Ook al merkwaardig is dat de gewapende Taliban vervolgens op de vlucht zouden zijn geslagen. Het is niet aannemelijk dat zij in overtal naar uw huis zouden komen om er vervolgens bij het minste verweer weer vandoor te gaan.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te weerleggen of te ontcrachten. Uit de verklaringen waarnaar in het voorgaande wordt verwezen, blijkt in tegenstelling met wat hij in het tweede middel tracht te laten uitschijnen weldegelijk duidelijk dat verzoeker het incident waarbij zijn vader werd doodgeschoten en dat zich situeerde de dag voor zijn vertrek niet kon plaatsen in de tijd en niet kon aangeven in welke maand dit geschiedde. Zelfs indien het nacht was, mocht bovendien van verzoeker worden verwacht dat hij bij benadering zou kunnen aangeven door hoeveel belagers hij werd gevisieerd. Hij verklaarde namelijk dat hij hen onder vuur nam en verschillende van zijn belagers raakte en verwondde. Verzoeker legde overigens eveneens incoherente verklaringen af over de reactie van de dorpingen bij het incident. Bij de DVZ gaf hij aan: *“het hele dorp was op de hoogte van wat had plaatsgevonden, ook het districtshuis. Ze hebben ons niet geholpen”* (adm. doss., stuk 15, vragenlijst, nr. 3.5.). Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter meermaals dat de taliban vluchtten en gaf hij aan: *“de dorpingen zijn dan gekomen”* (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23).

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met reden het volgende gesteld:

“Het vervolg van dit verhaal verbaast zo mogelijk nog meer. Hoewel u verantwoordelijk zou zijn voor het verwonden (en mogelijks ook het doden) van leden van de Taliban, blijkt uit uw verklaringen niet dat zij naderhand nog naar uw familie zijn teruggekomen, bijvoorbeeld om wraak te nemen of om te informeren naar uw verblijfplaats. Dit is zeer opmerkelijk, te meer u nu beweert dat uw familie nog in Baro zou zijn (CGVS, p.23).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat de taliban zijn familieleden niet zouden aanvallen of viseren omdat deze ofwel vrouwen, ofwel minderjarig waren, betreft een loutere bewering. Hoe dan ook gaat deze bewering niet op voor zijn oom, bij wie zijn moeder, zussen en broers inwonen. Verder kon worden verwacht dat, ook indien verzoekers verklaringen met de waarheid zouden overeenstemmen, de taliban minstens zouden zijn komen informeren naar verzoekers verblijfplaats indien zij hem werkelijk viseerden en wensten te vinden.

Het geheel van de voorgaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat verzoeker zijn beweerde activiteiten voor de grenspolitie te Jalalabad en zijn daaruit voortvloeiende problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 12, map met ‘documenten’) kunnen hieraan geen afbreuk doen. Mede gelet op het voorgaande, bevat de bestreden beslissing over deze stukken immers de volgende pertinente motieven: *“Uw taskara bevestigt uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat. De bankkaart, de politiebade en de foto's dienen uw activiteiten voor de Afghaanse autoriteiten te staven. Gezien uw verklaringen met betrekking tot die beweerde activiteiten en gezien de bemerkingen die hierboven al bij de foto's en de badge werden geformuleerd, kan aan deze documenten slechts weinig waarde worden gehecht. Hetzelfde geldt voor de dreigbrief waarvan u de inhoud niet kon duiden. Dergelijk stuk kan uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en documentenfraude” van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”*

Wat betreft verzoekers *taskara*, kan overigens bijkomend worden opgemerkt dat deze door verzoeker slechts wordt neergelegd in de vorm van een kopie van een foto ervan (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, en stuk 12, map met ‘documenten’). Gelet op de manipuleerbaarheid van zulke kopieën, kan aan dit stuk bijgevolg geen bewijswaarde worden gehecht. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker geen aannemelijke uitleg verschaft voor het gegeven dat hij slechts een kopie neerlegt. Dat de autoriteiten het origineel zouden bijhouden, is immers niet geloofwaardig (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Bovendien kon verzoeker niet aangeven om welke reden hij een *taskara* aanvraag en wist hij evenmin te preciseren hoelang geleden de *taskara* zou zijn uitgereikt (*ibid.*, p. 4). Hoe dan ook blijkt uit voormelde landeninformatie in het administratief dossier dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met *taskara*'s en dat dergelijke documenten daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal kunnen worden verkregen.

De voormelde vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en uit niets blijkt dat de commissaris-generaal vooringenomen zou zijn geweest of verzoekers verklaringen niet met de vereiste objectiviteit zou hebben beoordeeld. Verzoeker reikt hiervoor geen concrete gegevens aan en uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming, waardoor zij als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit bieden.

Waar verzoeker in het eerste middel nog betoogt dat hij van zijn eigen overheden geen bescherming kan verkrijgen, wijst de Raad erop dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

In zoverre verzoeker met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in het tweede middel wijst op de algemene (veiligheids-)situatie in zijn zelfverklearde regio van herkomst in Afghanistan, met name het dorp Baro, gelegen in het district Rodat in de provincie Nangarhar, merkt de Raad vooreerst op dat aan verzoekers voorgehouden herkomst van en verblijf tot aan zijn vertrek in deze regio geen geloof kan worden gehecht.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan. De verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Te dezen maakt verzoeker omwille van het feit dat aan zijn voorgehouden herkomst van en verblijf in het dorp Baro, in het district Rodat in de provincie Nangarhar, geen geloof kan worden gehecht, zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk.

Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat reeds hoger bleek dat verzoeker geen overtuigende documenten heeft neergelegd ter staving van zijn voorgehouden herkomst en zich in dit kader bediende van een bijzonder dubieuze kopie van een *taskara*. Dat hij zich om zijn herkomst van zijn dorp te bewijzen bedient van een dermate twijfelachtig document, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde herkomst (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5).

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij onvoldoende vertrouwd bleek met de Afghaanse kalender. Zo vergiste hij zich bij het opsommen van de maanden van de Afghaanse kalender inzake de tiende maand. Eveneens wijzigde hij zijn verklaringen inzake de zomermaanden. Tevens kon hij niet aangeven welk jaar het nu is in Afghanistan en kon hij evenmin duiden hoeveel jaar geleden zijn *taskara*, die zou dateren van 1391 in de Afghaanse kalender, werd uitgereikt. Verder valt het op dat hij zijn levensloop en de aangehaalde feiten wel kon situeren aan de hand van de Westerse kalender, doch niet aan de hand van de Afghaanse (*ibid.*, p. 4 en 12).

Daarnaast blijkt uit de informatie in het administratief dossier en verzoekers verklaringen dat verzoeker een bijzonder verregaand gebrek aan kennis vertoonde omtrent de door hem voorgehouden regio van herkomst. Vooreerst bleek verzoeker niet te weten of Dara-e-Nur, nochtans een district van de

provincie Nangarhar, een stad, een district of een regio is, wist hij niet of deze plek in Nangarhar lag en gaf hij aan enkel de naam te hebben gehoord (*ibid.*, p. 16). Voorts wist verzoeker niet in welk district Torkham, dat aan de grens ligt, gelegen is en beweerde hij ten onrechte dat dit tot het district Goshta behoort (*ibid.*, p. 16). Dat de provincie Logar aan zijn eigen provincie grensde, wist verzoeker ook niet (*ibid.*, p. 17). Waar het district Pachir Agam zich situeert ten aanzien van zijn eigen district en binnen de provincie, kon verzoeker evenmin aangeven (*ibid.*, p. 17). Wanneer hem werd gevraagd naar Tour Baba (Dur Baba), gaf verzoeker initieel aan dat dit in zijn dorp was gelegen. Vervolgens beweerde hij echter dat het een ander, hoger gelegen dorp betrof, terwijl het in wezen een ander district betreft (*ibid.*, p. 17).

Bovendien legde verzoeker vage, ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen af over zijn beweerde levensloop en de activiteiten die hij zou hebben ontplooid in zijn voorgehouden regio van herkomst. Zo kon verzoeker zelfs niet bij benadering aangeven wanneer hij zou zijn gestopt met school en legde hij bovendien tegenstrijdige verklaringen af over het beroep waarin hij zijn vader zou hebben bijgestaan vooraleer hij politieagent werd (*ibid.*, p. 20). Daarenboven werd reeds hoger vastgesteld dat ook aan verzoekers vermeende beroepsactiviteiten als politieagent gedurende de periode voorafgaand aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst niet het minste geloof kan worden gehecht.

Wat er ook van zij, zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst uit het dorp Baro, gelegen in het district Rodat in de provincie Nangarhar, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal op goede gronden oordeelt dat verzoeker in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming.

Op grond van de voorliggende informatie, treedt de Raad verwerende partij *in casu* integraal bij waar deze in de nota met opmerkingen het volgende doet gelden:

“Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. (...) Opstandelingen viseren soms controleposten en konvooien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier en aan deze verweernota toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018; EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017; en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. (...).

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nanagarhar. De stad is stevig in handen van de overheid. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de Taliban of ISKP.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad (...) dwingt hun woonplaats te verlaten. (...)

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Jalalabad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Jalalabad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

Verzoeker maakte evenmin aannemelijk dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen."

Verzoeker slaagt er niet in om het voorgaande te ontcrachten. Integendeel ligt de door hem aangereikte informatie geheel in dezelfde lijn als – en doet deze bijgevolg geen afbreuk aan – de informatie waarop de voormelde vaststellingen zijn gestoeld.

Rest aldus nog na te gaan of van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in Jalalabad vestigt om aan het geweld in zijn zelfverkleerde regio van herkomst te ontkomen.

In dit kader betoogt verwerende partij in de nota met opmerkingen geheel terecht het volgende:

"Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

(...)

Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden kan van hem redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de Jalalabad vestigt.

Verweerder volhardt in de motieven die in dit verband in de bestreden beslissing worden aangehaald: "U bent een alleenstaande volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U spreekt Pashtou, de voertaal in Jalalabad. U ging naar eigen zeggen negen jaar naar school, wat toelaat te veronderstellen dat u een geletterd persoon bent. Hoewel u geen zicht biedt op uw werkelijke activiteiten in de periode voor uw komst naar België, lijkt het gezien uw leeftijd (21 jaar oud) logisch dat u ofwel enige professionele activiteit heeft uitgeoefend, ofwel langer heeft gestudeerd dan u heeft toegegeven. Wat dat betreft, wijst het CGVS op uw Facebook vriendenlijst en op de vaststelling dat heel wat van uw vrienden hoogopgeleid blijken te zijn. Voorts kan Jalalabad u niet onbekend zijn. Hoewel het niet geloofwaardig is dat u er als lid van de grenspolitie heeft gewerkt, kan gezien de nabijheid van deze provinciale hoofdstad worden vermoed dat u de stad wel enigszins kent. Bovendien wijst het CGVS nogmaals naar uw Facebook vriendenlijst, waaruit blijkt dat u heel wat vrienden in Jalalabad lijkt te hebben. Als het CGVS u hiermee confronteert, antwoordt u dat u die mensen niet kent, vervolgens verklaart u dat u misschien maar één (of "een halve") van deze personen kent. Zelfs als u de profielfoto's van deze mensen te zien krijgt, houdt u vol dat deze u niet bekend zijn (CGVS, p.14, 15). Dit is uiteraard geheel ongeloofwaardig en doet vermoeden dat u liever geen zicht biedt op het (familiaal) netwerk waarover u in Jalalabad mogelijks kan beschikken. Dat blijkt ook als u stelt dat uw moeder en de rest van het gezin nog in Baro zouden wonen. Toen men bij de DVZ informeerde naar hun verblijfplaats, verklaarde u nog te vermoeden dat uw moeder, zussen en broers bij uw oom in Naring Bagh, een wijk van de stad Jalalabad, woonden (verklaring DVZ, vragen 13A en 17). Gevraagd om dit uit te klaren, duurt het toch wel even vooraleer u bereid bent toe te geven dat u inderdaad een oom heeft die woonachtig is in Jalalabad (CGVS, p.13, 14). Daar u eerder nog zei te vermoeden dat deze oom in Jalalabad uw familie opving, mag worden verondersteld dat hij bereid zal zijn ook u minstens tijdelijk onderdak te bieden.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over het opleidingsniveau beschikt om in een district als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u dat dit onmogelijk is omdat jullie arm zouden zijn (CGVS p.19). Gezien uw familie er blijkbaar in slaagde om binnen de 24 uur uw vertrek uit Afghanistan te regelen en u niet eens kan verduidelijken wie hiervoor betaalde of hoeveel dit alles zou hebben gekost (CGVS, p.19), kan ook aan uw beweerde armoede sterk worden getwijfeld en lijkt dit geen ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst.

Men kan dus concluderen -in tegenstelling tot hetgeen verzoeker in voorliggend verzoekschrift suggereert- dat verzoeker niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt."

De Raad treedt verwerende partij ook in het voorgaande bij. Door zijn eerder afgelegde verklaringen inzake zijn Facebookprofiel te herhalen en opnieuw te beweren dat iedereen zomaar om het even wat op Facebook schrijft en dat hij de desbetreffende personen helemaal niet kent, doet verzoeker geen afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen. Gezien verzoeker blijkens het voorgaande en blijkens de reeds hoger gedane vaststellingen klaarblijkelijk en moedwillig weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke levensloop, levensomstandigheden, scholing, (beroeps)activiteiten, (familiale) netwerk en (financiële) situatie, is het verder redelijk om aan te nemen dat hij zulks doet omdat hij zelf van mening is dat hij, gelet op de ware toedracht dienaangaande, beschikt over een intern vestigingsalternatief in Jalalabad. Bijgevolg kan verzoeker niet volstaan met een loutere verwijzing naar informatie over de mogelijk moeilijke omstandigheden waarin bepaalde "internal displaced persons" (IDP's) en personen die terugkeren naar Afghanistan terecht kunnen komen en toont hij geenszins aan dat of waarom deze informatie op hem van toepassing zou zijn of dat hij zelf in een penibele situatie verzeild zou geraken bij een terugkeer naar Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad dan ook vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in Jalalabad over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN